

тѣ учени при себѣ си. Нѣмало много учени, но всички били много важни хора.

— Учете ме на всичко, което вие сами знаете, — имъ казала царицата.

Тѣ седнали около нея и отначало мълчели. Послѣ почнали да спорятъ, какво трѣбва да се учи по напрѣдъ. Най-сетнѣ единъ ученъ, казалъ.

— За да бжде човѣкъ ученъ, трѣбва да знае кждѣ живѣе, кой е надъ насъ и какво е около насъ. Ти живѣешъ на земята, надъ тебе е небето, слънцето и звѣздитѣ; около тебе растения, животни и хора. Значи, ти трѣбва да познавашъ всичко това, както своитѣ петъ прѣсти.

Другъ ученъ прибавилъ:

— Трѣбва още да знаешъ, какво има въ тебе — въ твоята душа.

Послѣ ученитѣ донесли на царицата много книги и ѝ казали: „Чети ги!“ Царкинята почнала да чете денемъ и ношемъ. Когато всичко прочела, тя запѣла весела пѣсень, която се понесла по цѣлия палатъ и всички зарадвала.

— Бабо, бабо, азъ сега всико зная! — казала тя и скачала отъ радостъ.

Повикала царкинята слугитѣ и заповѣдала да обявятъ на цѣлия народъ, че на другата заранъ всички трѣбва да се събератъ на градския площадъ да послушатъ, какъ тя се разговаря съ ученитѣ хора.

На сутринята цѣлиятъ площадъ билъ пълненъ съ хора. Всички очаквали да чуютъ какъ ще говори царкинята „Червеното цвѣте“. И дошли ученитѣ съ бѣли бради до поясъ, и седнали на високи столове. Дошла и малката царкиня въ червена рокличка, червени чорапи и червени обуца. Площадътъ утихналъ. Царкинята говорила умно, всички слушали и се чудили. Когато тя свършила, чулъ се гласъ. „Всичко, всичко знае царкинята „Чер-